Ч. 82. Чернівці, середа дня 13. (26.) липня 1905 р. Рочник XXI.

ВИХОДИТЬ в ЧЕРНІВЦЯХ
що середи, пятниці і неділї,
з тижневим додатком
„РУСКА РАДА“.

Редакция, адміністр. і експедиция
при улици Петровича ч. 2.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застережене. — Реклямациї неопечатані вільні від оплати почтової.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“
разом з „Рускою Радою“:
на цїлий рік . . . . . . 20 К. — с.
„ пів року . . . . . . 10 „ — „
„ чверть року . . . . 5 „ — „
„ місяць . . . . 1 „ 70 „

Поодиноке число „Буковини“ 16 сотиків.

Передплата і належитість за інсерати платні в Чернівцях.

Справи краєві.

Лупіївщина. За Опчулом пішла в рух вже вся попівско-дїдичівска машина. Аґітация йде на всї заставки і то способами, на які можуть зважитись тільки крайно безсовісні хлополапи. Тільки в тім лихо, що вже й на селї не легко людий дурити навіть дарованем гроший із краєв. банку... Та серед аґітациї за Опчулом є крайно обурююче поведене краєвого урядника, банкового президента Ф. Лупу, який свого становища над'уживає, аґітуючи явно за др. Авр. Опчулом. Ба він, дібравшись до краєвих гроший, навіть уряджує собі подібні екскурзиї по селах. Так проголосив він Опчулову кандидатуру в Кучурові вел., а тої неділї загнав ся аж до Каменки. Не входячи в нечувану некорректність сеї роботи (Невже грошолупи дбають про се? — *Прим. склад.*) треба сказати, що д. Лупу робить своєю аґітациєю свому шваґрови мимоволї тільки медвежу прислугу. Ось в Кучурові вел. прихвалював він д-ра Авреля, говорячи, що Опчул такий самий як він, себто Лупу. Хто такий Лупу — се вже мужикам звісно, тепер же сам він ідентифікує з собою і Авреля. І ось мужикам вже ясно стало, що грошолупи варт один другого, а разом того, щоб і місця не загріли між селянами, яким не чужа совісність і характерність...

Старі тевтоньскі бляґи на новий лад. В ч. 5030. з дня 23. липня 1905 появила ся знова нова напасть на особу д-ра Стоцкого в „Bukowiner Nachrichten“, які обіцявши недавно відкликати льояльно всю шубранецку історию, як вона покажеть ся неправдивою, не то що не відкликають давної брехнї, але еще додали нову. Пізнати пана по його холявах — каже народна пословиця, але щож зробити на упертого. Яко учасник отвореня „Сїчи“ в Шубранци хочу й я пояснити річ, то й Хв. редакция „Буковини“ не відмовить менї місця:

Коли би дописуватель з Шубранця мав крихіточку почутя правдолюбивости, а разом з ним й д. редактор „Bukowiner Nachrichten“, то певно, що вони оба у спілцї не написали би, що громадяни з Шубранця кричали за др. Стоцким — „Ганьба“. — Їх дописуватель каже, що може за музикою не чутно було тих слів, алеж панове, майте розум й подумайте, що такі оклики крім ш. дописувателя, ще й хто иньший почув би, усї би почули й мусїло би тим чином прийти до якоїсь громадскої дісгармониї, непорозумінь, бо щось подібного чути навіть тодї, коли хто тихо скаже, один, а не як сотка грудий викине з себе грімке слово обуреня, або ненависти. Хто був присутний при отвореню „Січи“, той безперечно міг чути, що др. Стоцкий не приїхав на полїтичну аґітацию, бо тодї по що отворяти „Січ“? Не то що не виговорив імени п. Малика з осторожности, але й за вибори надходячі й словом не згадував, а згадував правда за єдність яко підставу усього добра мужицкого, а та єдність допоможе й при усякому дїлї (само собою розумієть ся, що й при усяких виборах).

Крайною-ж брехнею вже є те, що нїби то др. Стоцкий мав заохочувати до страйку — кажучи: вас є 6.000 мужа — 12.000 рук, а пан 1 і 2 руцї, тому ви сильнїйші і починайте тепер страйк і домагайте ся більшої платнї. А воно як ось представляє ся: Пан є 1. 2 руцї й має кілька-сот фалеч поля. Вас є 6000, 12000 рук й у вас стільки фалеч, що й в пана. Хто сильнїйший? Ви, бо пан сам нічого не зробить двома руками. Він отже Вас потребує, а коли потребує, то значить мусить платити, але через те не виходить, щоби Ви жадали зараз від нього те, що не можливо. Те вимагати треба, що сумлїнє наказує і не беріть ся люди до дїла, не розібравши гаразд речі — бо без броду не лїзь в воду. Перше порадьте ся, коли чуєте силу, коли чуєте, що дасьте раду, що усї разом будете, а нїхто вас не зрадить й не піде проти Вас, то можете колись в случаю кривди починати щось. — Ось майже дословні слова з бесїди др. Стоцкого. Чи-ж се рівнозначне з аґітациєю: йдїть, посилайте до пана й домагайте ся чого лиш хочете?! Оттак „чесно“ ведуть борбу тевтоньскі культуртреґери проти др. Стоцкого і проти Русинів. Єще одно і то не меньш клясичне: нїмецкі антисеміти стали боронити Жидів! Др. Стоцкий — бачите — мав підбехтувати мужиків проти Жидів в Шубранци! Таж, коли др. Стоцкий говорив що небудь про Жидів в Шубранци, то вказував на їх єдність, яко добру прикмету, а не уемну й казав, що ми повинні вчити ся тої єдности, власне від тих Жидів, а щоби пояснити слово єдність навів факт, що Жиди за своїм сейчас збігнуть ся, обстануть і не дадуть свойому пропасти. Ми не дивуємо ся — нї п. редакторови нї його „чесному“ адгерентови-дописувателеви. Кождий воює як може. Єзуїтска засада — средства осьвячують цїль, припала до смаку і нашим християньско-нїм. брехунчикам — чи се чесно то велике питане, якого вони й не розберуть. Врочім з людьми, що чести не мають, годї до ладу дійти. І лише, думаю, перестати полеміку, бо слів на те шкода, паперу й часу, бо як кажуть — горбатого не направить і могила, а Варманам правда незвісна і з наслуху.

Сафат Рубінович.

Вбійник ґр. Шувалова.

(Передруковувати мож тільки за поданєм жерела).

Недавне вбійство московского ґрадоначальника ґр. Шувалова, се новий доказ, що полїция мимо нечуваних зусиль все таки не може додержати поля Боєвій Орґанїзациї рос. соц.-рев. партиї. Присуд висловлений нею за всї зловчинки „підпори атечества“ виконав був. студент Кулїковский. Безпосередно перед сим убійством жив він нелеґальним у Москві, а навіть попав у вязницю, де годї було полїциї сконстатувати тотожність його особи. Кулїковского держали в строгій полїцийній вязници „участку“, та він зараз при першім проходї, на який його пущено на тюремне подвіре і то розум. під полїцийним дозором — утїк. Полїция кинулась за ним шукати, але без успіху. Дїло взяв у свої руки сам полїцмайстер ґр. Шувалов, розсилаючи за Кулїковским гончі листи із фотоґрафією по всїй Росиї, тимчасом Кулїковский зайшов сам до його бюра і на кілька мінут перед убійством ще й балакав із швайцаром — про самого себе... Справу Кулїковского вже й передано воєнно-полевому судови. Нема найменьшого сумнїву, що сї „судиї“ в військових унїформах видадуть на чоловіка, що увільнив Росию від одного з гурту Плевих et tuti quanti, присуд смерти.

Про Кулїковского можемо подати ось які інформациї подані нам одним із його личних знакомих, а переслані в дописї з Петербурга:

Кулїковского арештовано 1901 року в справі першої тайної печатнї партиї социялїстів-революционерів в Томску, за яку потягано до одвічальности крім него ще й Арґунова, Чепіка, лїкарів Павлова, Папова і других. Всї вони посидїли більш року в „адіночном заключеню“ себто по одному в вязничних казаматах. Дїло се рішено остаточно адмінїстративним порядком 1903 року, при чім всїх, відповідаючих за сю справу вислано на ріжні речинцї в Якутску область. Значну скількість арештованих треба пояснити собі тим, що дїло виявилось через зраду. Печатня майже не функціонувала, тільки набрано і випечатано одно число „Революціонн-ої Росс-иї“, як печатню захоплено із непросохлими ще числами журнала.

На місцє прожитку визначено Кулїковскому Анґіньский улус, на 200 верств на північ від областного города, Якутска, який вважають одним з найлїпших місць в тій країнї. Культура вже промостила собі сюди свій шлях, а мешканцї займають ся рільництвом; є там і почтовий відділ, де можна діставати часописи і журнали. Розуміє ть ся, що та культурність поразила би Европейця своєю дикістю. Серед дрімучого лїса чи там, вживаючи сибірскої назви, „тейгі“, стоять на непроглядній площі немов на шахівници тут та там в 2—3 верстових віддаленях від себе самітні якутскі „юрти“.

Осип Василевич.

Сонце западає.

Присьвячую Іванови Петрушевичеви.

Тиша повна величня летить піснию із росистих долин, продирає тїсністі лїси, знімаєсь над гори і хмари торочить, що купають ся у блеску конаючого сонця. Пісня безрадісно сумна похоронним звуком своїм доймає серце, стоном своїм життя прибиває — чую докладно мертву пісню, що єї сьпіває Заратустра — гомінну тишу.

Дорогою умаєною зеленими деревами — цьвітною травою, ступає дївоча стать і певним ходом все висше підходить у гору. Йде вільно у довгій білій киреї із червоною калиною у золотистім волосю, що, пронизане блеском, дрожить ясностю.

Від неї іде якийсь чар, чар сьвітлої фата-морґани, що розцвитає на сухих пісковищах землї зелено-сьвіжими пальмами, що журчить цїлющою водою у спареній землї.

Від неї віє пахощами задушевних колишнїх мрій — пахощами цьвітів білих, що троять, — убивають. —

Трава стелить ся під єї ходом, дерева хилять ся від запашного леготу.

Се поглотили вони сьвітло із єї чару, пахощі із неї, щоби мріяти про ясну царівну у довгих зимових вечерах — коли снїг їх присипле.

Станула при менї, глянула просто у очи — спитала.

„Чого бажаєш від мене?“

Подай ручку всезлотую, а заведу тебе у сьвіт весняних мрій, — отвору тобі небо молодечих ярих пісень.

Положу віночок із самоцьвіту на чоло твоє промінне — у маю тройзїлем.

Дай менї чисту росу слів твоїх, дай манну небесну своєї молодости — бо дух мій спопелів і сьвітло погасло у души.

Я чей конха пуста, що в нїй лиш шум филь остав ся.

До тебе кличу цїлою силою моєю, усїм висиллєм гадок моїх, цїлою тугою не вибухнених плачів, що ще не розлялись у море слїз.

Призиваю тебе у останне — склони голову на мою зболїлу груд.

Подай ручку.

Приклич душу мою із мертвоти, а на голос твій обновить ся, поверне забуте життя.

Не слухаєш моїх слів — трясеш золотими кучерями і ступаєш дальше, на стрічу сонцю, щоб красуватись між жиючими квітками, між нїколи немарнїючою природою, у блеску проміннім сонця, що вічно палає, а нїколи не клонить ся до заходу.

І за ним ступаєш, щоб зберечи молодість свою у його блеску.

— — — — — — — — —

Вже дріжучі тїни знимали верхи гір — важка імла слалась долинами — вона станула на горі і там блестить у кровавім сяєві — мов сам промінь золотий — замаячіла повним сьвітлом і у вирі його потала.

І нїколи вже не вернеш, не закличеш, не призовеш мене — а лиш прийде зима довга, важка. —

Знова чую нїму тишу, що веть ся між деревами, стелить ся росою по землї і бачу погасаючі проблески у хмарах.

І задзвенїла пукнена криця смертельно раненого серця і ударила в величний стон — в якесь подзвінне, що несеть ся над пустинею.

Подзвінне души моїй — моїм мріям — гадкам невсипущим бажанням моїм.

Гомінна тиша розірвала моє серце — слезою у низ скотилась — упала нїмо.

— — — — — — — — —

Під тинню старенька бабуся дрібних дїтий спати призиває — приманює казкою: Був колись давно-предавно не в нашому царстві красний гей сонце молодий мов цьвіт на веснї, сильний велит. Королевич — і він думає, що нїколи не постаріє́сь, не потеряє своєї сили. —

— — — — — — — — —

Садіз, 7./VI. 1905.

НА ГАЧОК! 4)

Комедия в І. дїї.

Переклад з нїмецкого.

(Дальше.)

ЯРОСЛАВ (*лагідно*). Алеж моє серденько, я...

ГАЛЯ. Маю з тобою богато говорити. Погуторимо собі.

ЯРОСЛАВ. Але...

ГАЛЯ. Прошу тебе, здійми тоті погані рукавички. (*Хоче єму зняти рукавички*).

ЯРОСЛАВ. Моє серце, я мушу вийти. Я чогось неспокійний.

ГАЛЯ (*поважно*). Неспокійний! Чому? Прошу тебе Славцю, чому мусиш вийти?

ЯРОСЛАВ. Се тайна!

ГАЛЯ. Тайна!... Муж не повинен мати нїяких тайн супротив своєї жінки. Прошу тебе, скажи менї... (*з підхлїбством*). Мій золотий, дорогий, любий котику.

ЯРОСЛАВ. Нї! не могу. Є часом случаї, в котрих мусимо задержати тайну.

ГАЛЯ. О! о! Ти мене не любиш Славку!...

ЯРОСЛАВ. Алеж Галочко... Перед хвилиною плакалась над такою дрібничкою, тепер знов... не будь-же дитиною.

ГАЛЯ (*плачучи*). Тепер розумію... я...

ЯРОСЛАВ. Моє серце, не плач. Та-ж

І ось в однїй із таких „юрт“ довело ся жити Кулїковскому за 12 рублїв в місяць, видаваних із „казни“, тодї коли пуд хлїба коштував 2 рублї, а пуд мяса 4 рублї. Розуміє ся, що треба було оставати в крайнїй бездїльности; про те, щоб що небудь зарабляти не було й мови. Прибувши туди з кінцем 1903 року, утїк Кулїковский вже в лїтї 1904 р. в Европейску Росию, щоб знов бороти ся за велике дїло визволеня Росиї із під царского гнету. Не дивлячись на велике віддаленє Якутска від желїзничої лїниї (около 3.000 верств), без огляду на безлюдність краю, на незвичайну чуйність, із якою власти слїдять за полїтичним засланцем, слїдячи за його кождим кроком, звершив Кулїковский свою важку дорогу без ніяких незвичайних пригод. Гроші на дорогу, в сумі більш чим 200 рублїв, дістав він від одного чоловіка, що не мав зовсїм нічого спільного з революциєю; він дав їх головно із простого співчутя лично симпатичному для него Кулїковскому. Одїтий в просту одіж мусїв Кулїковский проїхати 200 верств від Якутска глухими лїсними стежинами, щоб обманити чуйність властий, а відтак треба було на пустому березї Лени ждати на прихід парохода, на який і дістав ся яко робітник підчас того, як корабель зупинив ся, щоб набрати дров.

Проїхавши деякий простір на пароходї, щоб дати успокоїти ся суматосї, яка счинила ся ізза його побігу, та щоб збити з толку погоню, зупинив ся на одним заселеним місци і наняв ся на роботу. Широкоплечий, присадкуватий, з питомим гумором, простою, щирою фізиономією міг він легко уходити за робітника. Та і тут не обійшлось без лиха; він був незвичайно короткозорий, а носити окуляри простому робітникови не яло ся. Дали йому пасти волів, та не довго пас їх Кулїковский. Незабаром один із биків пропав. Крайне короткозорому пастухови без окулярів годї було найти загублену товарину. Його із служби прогнали.

Довелось знова вибиратись в дорогу. За втїкачем шукали всюди. Як пароплав, на якому Кулїковский їхав, підходив до торговельної осел̈ї Вітіму, що находить ся над устєм ріки Вітім, впадаючої до Лени, замітив наш путник на березї незвичайний рух. Вітім се резиденция станового пристава, що стояв тепер на березї, жручи на пароплав. Кулїковский, чуючи наступаючу облаву зовсїм не змішав ся; не довго надумуючись лїг на поміст біля гуртку грачів, що грали в банк. Поставивши ставку, звернув усю свою увагу на гру. Входить пристав, обкидує підозрливим поглядом пасажирів, за виїмком грачів, між якими меньше всего надїяв ся зустріти „полїтичного“. Він навіть троха заінтересував ся грою, перекинув ся із грачами двома-трома словами, щоби показати свою компетентність в грі і — поважно відійшов.

Більше Кулїковского вже не безпокоїли. Спокійно добрав ся до центрів і судьбі подобалось, щоб він ще попрацював за справу великої боротьби, запечатавши свою дїяльність великим актом самовідреченя.

Звіт із учительскої конференциї вашківского повіту.

Конференция (повітова) відбулась на днях 14. і 15. с. м. Подаємо з неї лише деякі цїкавійші моменти, бо докладний звіт заняв би певно яких два числа „Буковини“.

Перед розпочатєм конференциї увійшов на салю обрад з п. інспектором Спинулом п. староста Штропер, а присутні повитали їх грімким „славно!“ Можна сказати, що для старости була се справдї приємна несподїванка, зважививши, що зовсїм не так віднеслось було до него те саме учительство зібране на конференциї минулого року. Теплими словами подякував староста присутним за привіт, почім забрав слово т. Нестор Гадза (той самий, котрий минулого року поставив був внесенє, щоб над промовою старости отворити дискусию, яка покінчилась була досить фатально...) „Відносини між п. старостою, а учительством — говорив бесїдник — були торік, як звісно дуже напружені. Однак тепер — не входячи в причини такого стану річий, який був, — приходить ся нам з приємностию сконстатувати, що справа повернулась зовсїм на лїпше, в виду чого ми уважаєм за відповідне висказати п. старостї наше повне довірє.“ Однодушним аплявзом внесене бесїдника принято, за що й подякував староста, прирікаючи при тім, що і на будуче відноситись буде до учительства як найприхильнїйше, дбати ме про успішний розвій шкільництва, а в змаганях сих іти ме рука в руку з п. пов. інспектором.

Наведений факт підносимо нарочно — може се декому придасть ся...

Ходу дводневних нарад над справами шкільництва (на порядку дневним було уліпшенє шк. підручників) в детайлях не подаємо: замітити лиш треба, що над кождою точкою дебатовано горячо, поодинокі реферати оброблені були совістно, зі зрозумінєм річи, а загальне заінтересоване порушуваними питанями було таке велике, що просто не ставало часу деякі квестиї специялізувати. Учительство дало доказ, що воно до свого званя справдї доросло і нашому шкільництву усьміхаєть ся хороша будучність.

Годї при тім поминути один не так цїкавий, як радше комічний факт, який зайшов був в часї дебати над рускими читанками: ту бл. п. даскалївщина показала роги, пригадуючись сьвітови через особу одного зі своїх нащадків, який вважав за відповідне запалити гнївом сьвятого обуреня, коли почув, що учительство виявляє охоту виелїмінувати з читанок старославянщину. Що не намагались товариші переконати сердегу, що кирилиця у нас непотрібна, що з тих кількох записаних нею карток не має ніякої користи — наш прихильник даскалївщини нї, тай нї! Нарештї як припери его до стїни, вцідив: „Е, ту є один жид (учитель), отже Ви тут не маєте навіть права рішати: тут мають право рішати — попи! На сали залунав гомеричний сьміх, а наш опонент, побачивши, що стрілив кольосальну дурницю, замовк.

Цїла конференция робила вражіне незвичайно користне. Поважне трактоване справ, палкі, часто-густо дуже хороші бесїди, влучність арґументів — всьо тото вказувало наглядно, що учительство, то люди вироблені, які потрафлять невдовзї піднести високо просьвітний уровень народу.

Не завадить також згадати, що найбільше труду при нарадах положив предсїдатель п. інспектор Спинул, як загалом вся его дїяльність яко інспектора, то один примір муравлиної працї, віддання ся свому званю тїлом і душею. Наглядним сего доказом — его звіт із візитациї — виголошений по закінченю нарад учительства. У звітї тім зібрано (розуміє ся — в формі загальній) всї спостереженя, уваги, а за тим і вказівки, що відносять ся не лиш до научуваня, але взагалї до справ народного шкільництва. Материял, з яким мав до дїла п. інспектор — величезний. Адже зібрати в одну цїлість спостереженя пороблені у всїх школах і класах, а відтак при звітї всьо тото, як слїд, вихіснувати, подати відповідні вказівки — то робота не аби яка! І треба просто дивуватись тїй бистроті обсервациї — підхоплюваня навіть мало замітних (однак важних) моментів, скорій і легкій орієнтациї, а найбільше тїй свободї і безпретенсіональности, чим пан Спинул дав доказ, що він, як шкільний інспектор, є в своїм елементї, який опанував цїлковито.

По виголошеню звіту на внесене т. Сорочана висказали збори п. інспекторови своє необмежене довірє, а відсьпіванєм грімкого „Многая лїта“ подякували ему за его справдї немалі труди, які за недовгий час інспекторованя п. Спинула увінчались хорошими успіхами — піднесенєм уровеня шкільництва в вашківскім повітї до небувалого доси степеня.

Яко делеґати до Ради шк. пов. з рамени учительства вийшли тт. Партеній Данчул і Василь Чаховский. Пану Барбірови якось не щастить ся: як кандидат на делеґата — провалив ся; навіть до виділу „Рускої Школи“ в Стaвiщях — не вибрали... (Прошу подумати: кандидат на посла, приятель Кісановича і Баґатірца — пішов в дубину!...) Так тепер Рада шк. пов. в повнї наша: „рускіє“ йдуть в відставку на всїх полях, що їм по заслузї й належить ся...

По замкненю офіцияльної части конференциї обняв провід зборів т. Парт. Данчул, почім вибрано відпоручників до екзекутивного комітету іменно: тт. Дениса Руснака, Александра Купчанка і Івана Герасимовича.

Ухвалено також ось які резолюциї:

1. В справах станових мають відпоручники руского учительства йти згідно з відпоручниками учительства иньших націй, що знов до справ національних і полїтичних мають йти згідно з тими товариствами українсько-рускими, котрі заступають інтереси українсько-руского народу.

2. Що-до поступованя наших послів і взагалї що-до послїдних подій в буковиньскім соймі згоджують ся збори з резолюциями, які запали на доворочних зборах учит. в Стaвiщях дня 3. мая с. р.

3. З номінациєю п. Гедиміна Лисинецкого яко відпоручника до Ради шк. пов. з рамени Видїлу краевого збори згоджують ся однодушно, знов же на місце п. Тодора Ливицкого бажає собі учительство іменованя т. Ал. Купчанка.

Участник.

Революция в Росиї.

Із дальших постанов московского конґресу є незвичайно важна резолюция проти насильств полїциї, яка звучить: „З огляду на частї нарушуваня властями істнуючих законів мусять всї виступити до борби, всїми мирними средствами для удержаня прав чоловіка. Однак не є виключеною річию, що при таким доптаню законів в разї конечности виповість ся послух властям. Відтак обговорено докладно і ухвалено проект конституциї для Росиї, який повинен рі-

---

я не задумую нічого злого зробити... Я хотів би собі лишень приємну хвилю зробити.

ГАЛЯ (*на боцї*). О Боже! Він rendez-vous зве приємною хвилею для себе...

ЯРОСЛАВ. Що кажеш?

ГАЛЯ. Нїчо... нїчо... Іди собі...

ЯРОСЛАВ. Незадовго довідаєш ся про все.

ГАЛЯ. Я не цїкава.

ЯРОСЛАВ (*хотячи відійти*). До побаченя Галочко.

ГАЛЯ (*на боцї*). Він іде!

ЯРОСЛАВ. Що кажеш серце?

ГАЛЯ. Нїчо... нїчо...

ЯРОСЛАВ. Сподїю ся, що за моїм поворотом моя жіночка буде в лїпшім гуморі. До побаченя. (*Відходить головними дверми*).

ГАЛЯ. Сего вже за богато! Боже! яка я нещаслива!... Тепер доперва пізнаю, чим є муж... Не зважає на мої сльози, на мої просьби тому, що дістав запрошене на любовне rendez-vous. Ох ті мущини то... зьвіри. (*Наближає ся до вікна*). Нема сумнїву, пішов до парку... Недобрий... нечесний... Мій Боже, щож маю почати? Се над мої сили... я сего не пережию... Напишу до мами (*сїдає і пише*): „Найдорожша Мамцю! Мій муж то зьвір!...“ (*встає*). Нї — не могу писати... сльози засланяють менї слова... (*дзвонить*). Знаю, що менї зробити випадає... Поїду до мами... так, то одинокий мій ратунок (*чути пукане*). Прошу! Так поїду сегодня... сейчас... (*сильнїйше пукане, тупаючи ногою*). Прошу!

Сцена 9.

ІВАН, ГАЛЯ.

ГАЛЯ. Маю десять разів відповідати тобі, мо можна увійти?

ІВАН (*оглядаючи ся дурновато*). Нїби... Ага! Перепрашаю, я думав, що ласкавий пан з панею нїби... розмавляє...

ГАЛЯ. Скажи моїй служници, щоби всї мої річи спакувала... всї... Від'їзджаю...

ІВАН. (*здивований*). Нїби! Якто?

ГАЛЯ. Чи ти не зрозумів?

ІВАН. Ласкавого пана річи також?

ГАЛЯ. Від'їзджаю без мужа.

ІВАН (*дурновато*). Ласкава панї жартують... (*на боцї*). То не може бути...

ГАЛЯ. Роби, що я тобі приказала.

ІВАН. Іду... іду. Що ся тут дїє? Сусе Чудотворний! (*відходить*).

ГАЛЯ (*кидаючи ся на крісло з плачем*). О мій Боже... якже я нещаслива!

Сцена 10.

ГАЛЯ, МІСЯ.

МІСЯ (*входить головними дверми сьміючи ся з цїлої душі*). Галюню, умру зі сьміху!

ГАЛЯ. А я умру з журби...

МІСЯ. В ориґінальний спосіб зробилам знакомство з твоїм мужем — се правда, але не жалую сего. Могу тобі поґратулювати.

ГАЛЯ. Прошу тебе не згадуй менї про него.

МІСЯ. Твій муж то дуже... дуже приємний мущина...

ГАЛЯ. Скажи радше, мій муж то найгірший чоловік під сонцем... Без совісти... без милосердия...

МІСЯ. Сим разом беру его в оборону.

ГАЛЯ. Ти?

МІСЯ. Послухай. Ледви кілька разів перейшла ся я алеєю парковою, коли нараз побачилам твого мужа з білою рожею в руцї...

ГАЛЯ (*дивлячи ся на столик з цьвітами*). З моєю рожею! О мій Боже. Нї нема більш поганого чоловіка на сьвітї.

МІСЯ. Противно. Мушу тобі сказати муж твій дуже менї сподобав ся... Гарний вигляд... погляд сьмілий... очи вимовні.

ГАЛЯ. О що за шкода, що ти не стала его жінкою.

МІСЯ. Такому мущинї з роскошию віддала би я свою руку. Коли мене побачив, глянув на мене так мило...

ГАЛЯ. А то звір!

МІСЯ. І сказав: „Ставляю ся на приказ панї...“

ГАЛЯ. Нїхто не має права ему приказувати лишень я... Неправда-ж...

МІСЯ. Так... коли говорив ті слова, якийсь чудний... непонятий усьміх іграв на его устах. В бесїдї, в рухах, в цїлім поведеню було так много рішучости, що я мимоволї змішала ся. По хвили опанувуючи божевільний сьміх, сказала, що бажалам доконче пізнати найлїпшого, найлагіднїйшого, найчеснїйшого, словом взірцевого мужа на кулї земскій.

ГАЛЯ. Щож він на се відповів?

МІСЯ. Я гадала, що слова мої зроблять на него вражінє. На жаль муж твій розмовляв зі мною дуже розумно, говорив много про еманципацию женщин, а навіть зробив менї легкі докори за написанє сего листу. Дуже приємний мущина.

ГАЛЯ. Певно... Він уміє бути приємним, але не для своєї жінки.

МІСЯ. В часї розмови очи его горіли огнем, а лице закрасилось неописаною принадою. Вір менї, Галюню, маєш дуже... дуже пристойного мужа.

ГАЛЯ. Коли від'їзджаєш?

МІСЯ. Якто? Чи ти заздрісна? Не будьже дитиною.

ГАЛЯ. Щож мене се обходити може. Виїзджаю.

МІСЯ. Виїзджаєш! Ти?

ГАЛЯ. Най ся дїє воля Божа... Впрочім щож менї бідній дїяти... Маю мужа, котрий опускає мене задля любовних сходин і... і... і... приятельку, котра виносить під небеса такого мужа! О Боже, яка я нещаслива. (*Вибухає плачем і відходить на лїво*).

(Дальше буде).

шучо вбити проект Булиґіна, який цар мав вже в сих днях санкціонувати. Новий проект конституциї ухвалений конґресом земств опирає ся на взірци конституциї анґлійскої з узгляднением — особливо в практичнім приміненю — конституциї французкої. Ось головнійші нариси тої конституциї для Росиї. Цілий проєкт конституциї складає ся з 113 параґрафів, з яких 23 займають ся самими виборами. На початку слідує заява, що права можуть бути установлені лише за згодою обох палат, та що всї горожани є перед правом рівні. По приписах в справі пашпортів, цензури, тайни приватної кореспонденциї і т. п. говорить ся, що тілом законодатним мають бути 2 палати: нижша (народна) і висша. Палата народна має ся складати з послів вибраних загальним, тайним, безпосередним правом голосованя на 4 роки. Число послів установляє ся на 840, отже один посол припадає на 150.000 населеня. При виборах раса ані віра не має жадного значіня. Специяльні приписи забороняють послам старати ся о ордер, або иньше відзначене пануючого, хиба по зложеню мандату. Вибори мають відбувати ся в неділю, коли нарід має вільний час від роботи. Як ніхто з кандидатів не одержить абсолютної більшости, мають відбути ся тіснійші вибори. Сесия парляменту має відбувати ся що року, від 3-го понеділка в місяци жовтни починаючи. Засїданя є явні. Специяльні приписи запобігають довільному розвязаню парляменту царем. Обі палати разом мають право ставляти предложеня нових законів і їх ухваляти. До внесеня проекту закона вимагає ся згоди 30 послів в палаті народній, а 15 в палаті висшій. Зносини з заграницею стоять також під контролею обох палат. Буджет має ухвалити насамперед палата народна, а відтак палата висша. Обі палати назначують також висоту цивільної лїсти. Коли-б проект якогось закона, ухвалений одною палатою, був відкинений в другій, має ся зарядити спільне засїданє обох палат. Міністри можуть бути поставлені в палатах в стан обжалованя і увільнити їх від того може лише та палата, яка з обжалованем виступила. Значна часть проекту конституциї ухваленої конґресом займає ся введенем самоуправи льокальної. Відвічальне міністерство повстає в той спосіб, що цар іменує премієра, а той сам собі добирає міністрів.

Наведений проект конституциї ухвалено розіслати по цїлім краю і візвано населене, щоб оно творило ґрупи для обговорюваня того проекту і в загалї справи народного заступництва. Коли дехто з земців підніс, що така ухвала рівнала би ся революцийній проклямациї, другі вияснили, що ся ухвала буде власне противагою революцийним проклямациям і тоді відносну резолюцию ухвалено всїми голосами проти 5. Присутні на конґресї представителї преси представили резолюцию з протестом проти адміністративних заряджень проти преси. На послїднім засїданю конґресу ухвалено внесене кн. Долгорукого покликати на найблизший конґрес заступників тих околиць і місцевостий, які земств не мають, а також заступників господарских і кредитових заведень. Для покритя коштів ухвалено, що делеґациї поодиноких земств і міст мають зложити по **250** рублїв. Внесене Ковалевского, щоби на найблисший конґрес запрошено мужиків, принято, а внесеню Карпова щоби запросити представителїв орґанїзаций робітничих спротивлено ся і передано его бюрови конґресу ad actas. Обговорене питаня про рівноправність жінок з мужчинами відложено до зміни відносин російского житя. Принято також внесене Новосільцева взиваюче правительство, щоб оно заосмотрило земства ґубернїяльні в средства, якими-б можна зарадити голодови. Засїданє замкнено в суботу о год. 3 рано, на чім конґрес скінчив ся. На конґресї проявила ся сильна партия революцийна під проводом кн. Якушкина. Она домагала ся детронїзациї Романових, але загал земцїв опер ся сим домаганям, не чуючи в собі сили і охоти до так революцийного дїла. Кн. Долгоруков має предложити цареви справозданє з конгресу, а коли цар на ухвали конґресу не зверне уваги, то в осени збере ся знов конґрес земцїв на нараду. Через суботу і недїлю земцї спокійно роз'їхали ся домів, зложивши свої карти візитові у поліцмайстра.

Сьвяткованє памяти подій з 22. сїчня відбуло ся 22. с. м. Того дня обходили всї робітники фабрик, друкарень, будівельні і иньших заводів сьвяточно свою памятну згадку, що пів року вже проминуло від часу, як тисячі робітників зросили своєю кровію та вкрили трупами улиці Петербурґа. Рано зібрали ся робітники з Кольпіно, варштатів обуховских і окруґів шлїссельбурских на площі коло преображеньскої церкви поза містом. Вислано там сильні відділи козаків і піхоти для удержаня мира. Крім того обложено військом всї части і відділи Петербурґа як би підчас війни. Військо і козаків стягано зі всїх сторін, побоючись вибуху революциї в столици. Однак нарушеня спокою доси не було.

НОВИНКИ.

Чернівцї, 25. липня 1905.

Від'значене. Управитель черновецкого староства К. Ф. Корженьовский дістав ордер желїзної корони III. кляси.

З правительства краевого. Управитель бюра президиялного Кешман виїзджає на довшу відпустку; аґенди его переймає надкомісар Люнц.

Черновецка рада міська. На засїданю ради мійскої в суботу предложено прелїмінар буджету на 1906. рік. Ухвалено на найблизшім засїданю в середу почати над предложенем специяльну дискусию. — У вівторок рано відбуде ся в бюрі бурмістра перше засїданє вакацийної комісиї, яка на підставі специяльного уповномочненя має полагодити т. з. конечности громадскї підчас вакаций.

В учительскій семинариї в Чернівцях зголосило ся до іспиту зрілости 58 питомців 4. року мужеской семинариї. З них обстало іспит 47, між ними 3 з відзначенем, 3 репробовано на 1 рік, а 11 має повторити іспити по вакациях. З Русинів апробовані: Адамко Мафтей (з рускою і нїмецкою мовою викладовою), Аврам Онисим (р. і н.), Блошка Іван (р. і н.) Буцко Юрій (р. і н.), Харовюк Данило (р. і н. з відзначенем), Франтик Николай (р. і н.), Гарас Дометій (р. і н.), Іванческул (р. і н.), Каземир Сильвестер (р. і н.), Лазар Олександер (р.), Петрюк Партемій (р. і н.), Романовский Леонїд (р.), Шидловский Юрій (р. і н.), Сарчук Дмитро (р. і н.), Штробель Евген (р.), Васкан Василь (р. і н.), Волчиньский Іван (р. і н.), Зарецкий Осип (р. і н.), Завадюк Іларій (р.), Туркевич Николай (р. і н.), Томорюк Кость (р.) і Бурдейний Іван (р. і н.). Крім того обстали іспит з руского викладовою мовою Поляки: Гаврилюк Валерій і Головій Генрик, тай Нїмець Швайцер Омелян. Приватистів зголосило ся до матури 61, а приватисток 15. З того явило ся до писемного іспиту 52 + 14, від устного відступило 26 + 2, з 26 + 13 іспитованих обстало іспит лише 6 + 7, на час ферий репробовано 8 + 5, а на цілий рік 12 + 1. З рускою мовою апробований тільки один приватист Николай Орелецкий, з волоскою 4, а з нїмецкою 12.

Нещасливий случай. При будові, на ул. Нового сьвіта ч. 36., упав занятий при роботі тесля Іван Сердішен з даху в яму і згинув на місци. Стация ратункова сконстатувала вже лише смерть, повідомляючи про подію прокураторию державну.

„Сїчи" при роботї. Дня 21. с. м. вибух пожар у Вашківцях н. Ч. о год. 6. вечером у горальни тут. дідича Р. Фрайтаґа. Огонь обхопив великий бічний будинок горальні, а місцева „Сїч" була в тій хвили на місци, виратувала рухомости і обмежила та здавала огонь так, що згорів всего дах около 40 мет. довгого будинку. (Акция ратункова була добре ведена, не тяжка, але довга). Попри „Сїчи" явила ся і міска сторож огнева, але була майже зовсїм безділна. Шкода забезпечена в крак. тов. асекурацийнім. — В недїлю, дня 23. с. м. вибух огонь в Юркївцях в господарстві Николая Баґрія. Заняла ся его шопа. На знак сїчової сурми збила ся „Сїч" і взяла ся до ратунку під проводом кошового Василя Сірмана так енерґічно, що не то, що не допущено огню на иньші будівлї, але навіть уратовано і деревляний зруб стодоли. При огни потерпів понаренє Січовик Іван Гуменюк, який орудував струевим вужом. — Дня 12. с. м. ратували знов калинівскі „Сїчовики" хату Василя Григірця, дарма що „Сїч" тамошна була тодї незвичайно утомлена походом і повертала до Волоки. А і сего не мож промовчати, що В. Григірець належить саме до найзавзятійших ворогів „Сїчи", тож калинівскі „Сїчовики" тим своїм ратованем найлїпше задокументували свої високогуманні почуваня, з яких дуже часто нема і слїду у тих, хто безвинно на „Сїчи" гордає.

Побили на смерть. На подвірю Хаїма Бірнбавма в Замостю побили дня 16. с. м. досьвіта парубки Юрій Кушнірюк, Василь Ванцар, Іван Либківский, Митро Гассан, Олекса Данилюк, Грицько і Петро Либківский 21-лїтного парубка Дмитра Юрійчука так тяжко, що через дві години сконав. Виновників жандармерия вже половила і відставила до вашківского суду.

Неурожай у Росиї — стає чим раз більш неминучим. Російскі часописи прямо переповнені дописями із усїх кінців широкої Росиї про недорід, який грозить рос. населеню. Як і не жаве рос. правительство до ратованя голодуючих, а вже там роблять ся заходи, щоб голод не заскочив седян неприготованими. Розуміеть ся в многих случаях остане дїло на тім, що спишуть лиш, кілько збіжа треба на ратунок голодуючих, але його не доставлять, бо одно що його треба буде передовсїм манджурскій війнї, а друге, що його загалом нема. Та на державну поміч голодуючим годї числити богато і серед мирових обставин, коли єї поведе російска адмінїстрация. Підчас дотеперішних недородів у Росиї, яких вже була сила, робили адмінїстративні чиники можливі перепони приватним людям, як вона хотїли ратувати голодуючих, а за те самі обдовлювались тим, що було призначене для голодуючих. Російска бюрократия обкрадає голодуючих мужиків так само як і своїх салдатів, що проливають у Манджуриї кров за їх здеклі бюрократичні. Крім аґрарних розрухів виливає дуже лихо на збір хлїба нечувана посуха і спека. Із Київщини пишуть до Спб. Ведомостий, що земля засохла там на подобу каміня, а така розпалена, що в полудне не мож стати на неї босою ногою. Поровень із спекою ідуть по селах часті пожежі. Паша вигоріла. Збіжа через спеку рідкі і ледви піднялись з землї, зерно марне тай не богато його. До того ще спав де-неде град, який прм. в околици Ельця знївечив 1000 десятин хлїбів. По деяких околицях упав на хлїб червак, який теж знївечив не мало соток десятин засївів. В полудневій части таґанроґского округа приступлено до жнив. Озимина і ярина підденька. Місцями ячмінь погорів так, що его скошено на солому. Вороніжска земска управа готовить звіт про неурожай у себе. Після урядового ствердженя виходить, що урожай є 40 процент гіршій від звичайного середного урожаю. На цїлім просторі острожского уїзда, коли посуха ще дальше потреває, буде повний неурожай. Особливо озимина там цілком хибла. Скоро виросле тоненьке стебло, колосочок легенький і малесенький з двома трома зернятками. Навіть на поворот засїяного насїня нема надії. З цїлої десятини можна надіяти ся 2—3 копи збіжа, а з тих 10—15 пудів то є около 2 кірці зерна. Сїно правда гарне і високої якости, але дуже его мало. В богучарскім уїздї мужики косять збіже на пашу для худоби, а самі йдуть на зарібки в донську область, та на Кавказ. В орловскій ґубернії крім посухи, точить збіже червак. Також в волиньскій ґубернїї висушені засїви посухою.

Осторога перед туманницею. Від якогось часу крутить ся по повітах станівскім і вашківскім якась „панна", оповідає людям, що вона дідичка і що хоче віддати ся за парубка, але треба її помочи грішми, бо вона вихрестила ся і за те пересьлїдують єї родичі. За те туманене була карана у станівців, а один парубок з Барбівців, у якого видурила більше гроший укарав єї сам „хлопским" параґрафом. Остаточно допустила ся у Вашківцях подібного туманьства і то дуже справно, аж вкінци єї зловила жандармерия. Річею дожної інтелїґенциї є перестерігати нарід перед такими туманниками.

Нові читальні „Руской Бесїди" засновано послїдними часами в Репужинцях, Лопушній н./С. і в Слободзїї Банилові.

Перші загальні збори вашківскої філїї тов. „Руска Школа" відбули ся дня 15. с. м. при участи всього учительства вашківского суд. повіту. До старшини увійшли: п. інсп. Николай Спинул, яко голова, т. Василь Чаховский, заст. голови, Антін Гринцишин, писар, п. Наталка Лучаньска, касиєрка і т. Денис Руснак, видїловий; як заступники видїлові: тт. Денис Цурканович і Николай Щупак. Того-ж самого дня устроїло назване товариство вечерниці з танцями, які випали вповнї удачно. Бажатиб лиш молодому товариству як найкрасшого розвою, чого і можна надїятись, знаючи рухливість і працьовитість членів его видїлу.

Конкурс. Видїл руского товариства педаґоґічного розписує отсим конкурс на посаду сталої учительки, а заразом управительки 5-клясової школи видїлової ім. Шевченка з правом публичности, удержуваної руским товариством педаґоґічним. — Вимоги: Повна кваліфікация для шкіл видїлових, що найменьше 5-лїтна практика в заводі учительскім і условини до веденя і заступництва школи. — Обовязки: Найменьше 12 годин тижнево науки і заступництво в веденю і управі школи. — Товариство дає, відповідно до кваліфікациї і особистих условин, стале винагородженє після умови і запевнене в видї доживотної ренти, забезпеченої всякими правними вимогами. — Подання належить вносити найдальше до 20. серпня 1905, на руки видїлу руского товариства педаґоґічного у Львові, при ул. Сикстуській, ч. 47.

Сходини філїї „Руской Бесїди" в Вижници. Сим подає ся до відомости в. пп. членам філїї товариства „Руска Бесїда" у Вижници, що сходини сего товариства відбувають ся кождої недїлї і сьвята в льокали п. Москви в ринку, в пів до 4. пополудневім, почавши від години 4. — За видїл: *о. Маланчук*, голова. *Гордийчук*, секретар.

Я, Анна Чіляк

58 (33—52)

завдячую власному випаходови помади, через котрої уживанє зріст мого волося дійшов до 185 см. довготи. Се є одиноке средство проти випаданя волося, скнішляє і приспішає его зріст віддає великі прислуги панам, котрим йде о красні вуси і бороду, запобігає передчасному лисеню і сивіню, взагалї чудотворна ся помада вертає волосям так на голові як на бородї натуральну полискуючу бавру. Дїлає она однаково так у молодих як і стариків. Я уживала еї 14 місяців.

Цїна одного слоїка

1 зр., 2, 3 і 5.

Щоденна розсилка в цїлий ссвіт

за попередним надісланем гроший, або за посліплатою. Найлїп є замавляти просто з фабрики:

Анна Чіляк

Віденъ

I., Graben 14.

Головний склад в Чернівцях: **Шмід і Фонтін.**

Заряд друкарнї „Рускої Ради" звертає увагу інтересованих, що всякі друксорти висилає **лиш** за попередним надісланем належитости або за посліплатою.

Помічник торговлений попукує місця. Може вести і бухгальтерию. Адреса: Гавриїл Гогол, корінний склеп а Кучурові великім.

67 (2—8)

Друкарня „Рускої Ради"

має на складі

КНИГИ ДЛЯ КОНСУМЦИЙНИХ ТОВАРИСТВ

(„Взаїмна Вигода")

Всї книги до веденя товариства,
коштують враз з стемплями 50 кор.
з пересилкою 51 кор.

Найлучше і вже випробоване средство наревматизм єсть

NERVOL

аптика др. Ю. Францоза

в Терноподи.

Се є знамените усмиряюче средство до натираня против всяких ревматичних болїв, простудженя, ломаня костий, плечий гістця і нервових недуг. Прошу уважати на напись „Nervol" і не принимати нїяких „Нервотонів".

Цїна флякона **80** сот. 10 фляконів (фляшоцок) **8** кор. з оплатою і опакованєм.

— (—?)

Г. ФАЙЛЄС

усувач нагнїток

Чернівці,

ул. Руска ч. 8.

8 (—)

Перша буковиньска

специяльна робітня обуви і ортопедичне заведенє

ІВАНА ДІКА

абсольвента майстерского курсу ц. к. технольоґічного ремесельного музея у Відни, і заприсяженого судового знатока

поручає

ВЕЛИКИЙ СКЛАД ОБУВИ

найновійшого крою для пань, панів і дітий.

Замовленя виготовляеть ся сейчас з заграничних шкір.

При замовленях з провінциї пожадане, аби прислати з'ужитий черевик на міру.

Чернівці

ул. Руска II, а Філїя ул. Ратушева 17. (під „золотою Грушкою").

5 (—)

Друкарня „Рускої Ради" в Чернівцях

має на складі

Книги і друки для Кас райфайзеньских.

Друкарня тов. „Рускої Ради"

поручає отсї книжки:

Виданя тов. „Руска Бесїда":

	К. с.
* * * „Явдоха" словіньска казка	—·24
Ів. Синюк. „Образки з природи"	—·20
О. П. „Хлопцї садівники"	—·40
Омелян Попович „Розмови"	—·40
Корниль Н. Устиянович „Три цїкаві загадки"	—·40
В. Уміньский-Ф. Королевський „Як повстала земля і який буде еї конець."	—.30
Проф. О. Єремівчук „Іван Сучавский"	—·40
Ів. Бажаньский. „Пропасть"	—·20
Гаршин. „Малярі"	—·20
* * * „Зерна"	—·20
* * * Толстой „Два старцї"	—.14
Омелян Попович. „Ластівка" (старі річники.)	2·—

Виданя тов. Руска „Школа".

Барановский Мечислав. „Педаґоґіка"	2.—
Ом. Попович. „Методика" І. часть	1.—
Гаврищук „Методика" II часть	.60
Омелян Попович „Як бідні збогатїли"	—1.20
„ „ „10 казок для дїточок"	—.20
„ „ „Збірка законів"	.1—
Ів. Синюк. „Образки з житя"	—.20

Ом. Попович „Пів сотнї повісток"	—.40
„ „ „ „ „	—.50
„ „ „ „ „	—.60
Шпойнаровский Серґій. „Руска Читанка" для II. кляси ґімн.	2.80
Др. Стеф. Смаль-Стоцкий. „Громада"	—·20
„ „Порадник" як закладати каси	—·40
„ „Буковиньска Русь"	2·40
Ю. О. Федькович. „Піснї жовнярскі"	—·20
Франко Іван. „Русько-україньска лїтература"	—.20
Теодот Галіп. „Домашний писар"	1.—
Пігуляк Євтей. „Верховиньскі згадки"	2.—
О. Шпитко. „Листя з пекла"	—.30
Яр. Юлев. Семинарскі спомини	—·50

	К. с.
Євг. Жуковский: „Учебник рільництва"	4·—
Іван Франко: „Що таке поступ?"	1·20
Франчук: „Оферма"	—·20
Г. Воробкевич „Поезиї" опр.	1·—
„ „ „ брошур.	—·60
Марченко: „Власна хата"	—·20
Яричевський: „Серце мовить"	—·60
Сильв. Яричевський: „На филях житя"	—·40
Серґій Шпойнаровский „Ausgewählte Schzewczenkos-Gedichte	—.50
Ярослав Весоловський: „Стефан Баторий а Русини	—.10

При замовленях книжок упрашає ся присилати на порто.

КАНЦЕЛЯРИЯ

друкарнї товариства „Рускої Ради"

отворена

в недїлю і сьвята від ½11 до ½1 год. попол.

Композициї Ярославенка

на фортепян

64 (4—6) „Любощі" вальцї по К. 1·50
І. Народний Марш „ К. 1·—

продають ся в книгарнї Г. Пардіного в ЧЕРНІВЦЯХ в Галичинї по всїх книгарнях.

Головний склад „Україньска накладня" у Львові ул. Вроновска ч. 8. Чек конто 869-909.

Мужеске, дамске і дїточе Етаблїсема

ТАЙТЛЕР і ШТЕРНБЕРҐ

Чернівці, Ринок 5. (готель „під чорним Орлом"

23 (22—24)

поручаю на весну і лїто

Новости дамскої конфекциї і мужеской ґардероби

найновійшого рода

Специяльности в уборах дїточих.

Все після найновійшого крою і наймоднїйшої анґлїйской і францускої моди.

Дешеві сталі цїни — явні на кождій штуцї.

Передплачуйте і розповсюджуйте

„Буковину"

Річна передпл. враз із „Рускою Радою" 20 Кор.

Склад товарів Б. Бальтінестра молодшого

Чернівці, улиця Головна-Енценберґа ч. 3.

Поручаю найбільший вибір лїтних артикулів після нановійшої моди.

Парасолї від сонця, чисті шовкові з наймоднїйшими ручками. Чорні Eu tout cas (ґаранция через один рік, у всїх модних красках. Циґарницї і прочі подібні артикули після послїдної моди. Парасольки дитинячі, парасолї від дощу, для панів, пань і дїтий, ріжного рода

Товари обувяні з американьскої фабрики Hathavay Soule & Harrington в Бостонї. Самостійна продаж обуви з Boxealt і Chevreaux, черевики систему д-ра Лямана і сандалики Кнайпа, півчеревики домові і ріжні найлїпшої якости для панів і дам як також черевики до вправ ґімнастичних.

Артикули шпортові. ВІобивачі до гри Lavn-Tennis, бальони, болцї, шапки, і т. п. до того прибори.

Рукавички Glacè, Chair, шовкові, півшовкові, à jour всїлякого рода. Паньчохи, дамскі сїтки, паньчохи для дїтий найлїпший виріб сїткові кафтанички, зарукавочки у всїх модних красках

Капелюхи найлїпші Panama, Abanilla лїпших заграничних фабрика- фльорентиньскі, з рижової соломки, найтів для панів, пань і дїтий.

Дамскі шпортові шапочки анґлїйскі в ріжних красках, найлїпших фабрикатів

Капелюхи фільцові легкі лїтні після моди, в ріжнородних красках

Шапочки для панів дїтий з ріжного штофу і ріжної сорти звичайні і до подорожи.

Біле з правдивого анґлїйского зефіру, в десень білї пікові, гладк, фальдовані під ґарантию. Ковнярики і маншети, білі і в красках.

Краватки тукраєві і анґлїйскі, кождого місяця нові.

Артикули до подорожи. Найбільший вибір валїзок. куфрів, пуделок, ташок, клунків і ремінців до пакованя, касет, циратових мішочків, нецезарків, пледів, мішків на біле дамских мошонок на дорогоцїнности і т. д.

Склад ґоудиярской фабрики обуви A. L. Popper.

Видає товариство **„Руска Рада"** в Чернівцях. За редакцию відповідає: Іван Захарко.
З друкарнї товариства „Рускої Ради" в Чернівцях під зарядом Івана Захарка.